



ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

(Β' Τιμ. 3, 10-15)

10 Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῆ διδασκαλία, τῆ ἀγωγῆ, τῆ προθέσει, τῆ πίστει, τῆ μακροθυμία, τῆ ἀγάπῃ, τῆ ὑπομονῆ, 11 τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένοντο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις, οἷους διωγμούς ὑπῆνεγκα! καὶ ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος. 12 καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται. 13 πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. 14 σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστάθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες, 15 καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Όλοι επιθυμούμε μια ζωή χωρίς πόνο και θλίψη, όπου όλα θα πηγαίνουν καλά και τίποτα δεν θα διαταράσσει την ηρεμία μας. Θα έχουμε άνεση οικο-

νομική, θα μας αγαπούν όλοι, η δουλειά μας θα έχει μόνο επιτυχίες, τα παιδιά μας θα εκπληρώνουν όσα ονειρευτήκαμε γι' αυτά, θα έχουμε τον σύντροφο που ονειρευτήκαμε, δεν θα υπάρχει μοναξιά στη ζωή μας.

Ο Παύλος σήμερα μέσα από τη φυλακή, λίγο πριν το μαρτυρικό του τέλος, έρχεται να μας διαλύσει τη φαντασίωση. «Όλοι όσοι θέλουν να ζουν τη ζωή του Χριστού, θα διωχθούν». Έτσι, ήρεμα και σταθερά χτυπάει στο κέντρο του τον εγωισμό και την αυταρέσκειά μας και μας προσγειώνει. Μιλά κάποιος που ξέρει τι θα πει διωγμός και ταλαιπωρία και αρρώστια και απόρριψη και κακουχία και φτώχεια και εγκατάλειψη. Σημειώνει ο ιερός Χρυσόστομος, ότι όταν μιλά ο Παύλος για διωγμούς εννοεί τις θλίψεις και τις οδύνες της ζωής μας. Γιατί πώς αλλιώς –συνεχίζει– θα μπορούσε να γίνει για όποιον επέλεξε τη στενή και τεθλιμμένη οδό, για όποιον άκουσε από τον Κύριο ότι «έν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε»;

Αυτή είναι η απλή αλήθεια για κάθε Χριστιανό, μόνο που συνήθως δεν ετοιμαζόμαστε για όλα αυτά, ούτε και τα παιδιά μας ετοιμάζουμε.

«Όλα καλά» ευχόμαστε και επιθυμούμε συνεχώς, γιατί κανείς δεν θέλει τον πόνο στη ζωή του, όλοι θέλουμε να κατεβάσουμε τον Χριστό από το Σταυρό Του και όχι να ανεβούμε το Γολγοθά μαζί Του. Δεν φάχνουμε να βρούμε νόημα και σκοπό στις θλίψεις και στις αρρώστιες μας, αλλά βυθιζόμαστε στην άρνηση και στη θλίψη για όσα χάνουμε.

Λέει ο Σκοτ Πεκ στο βιβλίο του «Ο δρόμος ο λιγότερο ταξιιδεμένος» ότι οι περισσότερες νευρώσεις της εποχής μας, έχουν σαν αιτία την άρνηση του πόνου στη ζωή, το συνεχές αίσθημα του ανεκπλήρωτου. Τελματώ-

νει ο άνθρωπος και βυθίζεται όταν κάτι στραβώσει σε όσα σχεδιάζει για τη ζωή του, όταν έρθει μια αρρώστια ή όταν είναι μόνος του στη ζωή.

Υπάρχει όμως κι άλλος δρόμος να αντιμετωπίσουμε τις θλίψεις και τις κακουχίες. Μας τον υποδεικνύει σήμερα ο Παύλος και μας τον αφήνει σαν τελευταία υποθήκη: Είναι ο δρόμος της πίστης, της υπομονής, της μακροθυμίας, της αγάπης. Να γλυκαίνουμε τις ψυχές μας, να αναζητούμε τον Χριστό ως φίλο, σύντροφο και συνοδοιπόρο στα παθήματά μας. Να έχουμε στο νου μας όσα ο Παύλος λέει μερικές γραμμές πίσω από τη σημερινή επιστολή.

«Μαζί με τον Χριστό αν πεθάνουμε, μαζί του και θα ζήσουμε, Αν υπομένουμε, μαζί του και θα βασιλέψουμε».

Κι αν εμείς απιστήσουμε, εκείνος μένει πιστός γιατί δεν μπορεί να αρνηθεί τον εαυτό Του.

Αυτήν την ελπίδα να κρατάμε γερά, γιατί είναι η πύλη για τη Βασιλεία του Θεού.

ΒΑΣΙΚΑ ΧΗΜΕΙΑ ΟΜΙΛΙΑΣ

- Όλοι επιθυμούμε μια ζωή χωρίς πόνο και θλίψη, όπου όλα θα πηγαίνουν καλά και τίποτα δεν θα διαταράσσει την ηρεμία μας.
- Ο Παύλος σήμερα μέσα από τη φυλακή, λίγο πριν το μαρτυρικό του τέλος, έρχεται να μας διαλύσει τη φαντασίωση.
- Σημειώνει ο ιερός Χρυσόστομος, ότι όταν μιλά ο Παύλος για διωγμούς εννοεί τις θλίψεις και τις οδύνες της ζωής μας.

- Δεν φάχνουμε να βρούμε νόημα και σκοπό στις θλίψεις και στις αρρώστιες μας, αλλά βυθιζόμαστε στην άρνηση και στη θλίψη για όσα χάνουμε.
- Υπάρχει όμως κι άλλος δρόμος να αντιμετωπίσουμε τις θλίψεις και τις κακουχίες. Είναι ο δρόμος της πίστης, της υπομονής, της μακροθυμίας, της αγάπης.